

това опытуване имъ удовлетворителенъ конецъ; и едно спокоженіе на основаніе на равенството быде прието и отъ двѣтъ страны; оставаше само на тѣя отбраны Гръцкы първенци быдѣйки ревнителы за мирътъ и за съгласіето въ църквата да убѣдятъ Патріаршіята въ това, и тъй да земе край печалната распря между два единовѣрны народа. Нъ за зла честь и това спокоженіе ся разбѣ отъ обыкновенното „non Possumus“. И наистина, на 22 Априлія 1866 год. Патріаршіята по волята на Чест. правителство съзва многочисленно общо събрание отъ духовни и мірскы лица, и прѣдстави на вниманіето на събраніето точкытъ на казаното спокоженіе: Събраніето въ първото си засѣданіе опрѣдѣли една коммисія да испытъ като разгѣда условіята на спокожданіето и да си даде мнѣніето. Нъ врѣхъ това отгорѣ дава си оставката Патріархъ Софроній и ся въскача на прѣстолътъ вторый пѣтъ Григорій VI.

Новыйтъ Патріархъ Григорій показа отъ начало голѣмо расположение да ся даде край на многогодишнытъ Българскый Въпросъ.

Сичкытъ обаче старанія на Н. Святышество имаха за слѣдствие прѣдположеніето да ся образува едва за една третя часть отъ Българскый народъ едно полунезависимо църковно управление подъ названіе: Ексархія на Българската областъ, която Ексархія щѣше да ся състави отъ задбалканскытъ Българскы епархїи, т. е. отъ тридесетъ и петъ епархїи, които быдоха подчинени на цариградската Патріаршія слѣдъ уничиженіето на самостоятелнытъ Българскы църквы само дванадесетъ бѣха опрѣдѣлены да влѣзнятъ въ тѣлото на казанната ексархія безъ да ся удовлетворятъ тъй жалбытъ и молбытъ на сичкытъ Българскый народъ. Тоя планъ за Ексархїята, който отясти и криво-лѣво рѣшаваше Българскытъ въпросъ, за полза само на дванадесетъ епархїи, исключаваше останѣлитъ, като Пловдивъ, Бытоля, Охрида, Скопїе и прочее, отъ гдѣто възникна най повече и ся поддържа неудоволстіето на Българетъ противъ Църквата, никакъ не можѣше да направи да прѣстане за въпросътъ. Заради това, като и тоя пѣтъ Патріаршіята и Българскыйтъ народъ не можѣха непосредственно да ся съгласятъ, Честното Правителство на Н. В. Султана ръководимо отъ отеческо попеченіе, като многократно, глѣбоко, серіозно обсади това дѣло въ министерскытъ свѣтъ, съ мѣдра прозорливость издаде най послѣ два проекта за рѣшеніе на Българскыята Църковенъ Въпросъ.

Праведното и мѣдрото това рѣшеніе на царското правителство като дава прѣдначертаніето за устроеніето на една Българска самоуправна църква, която да объеме въ своята окръжность сичкытъ Българскы епархїи, положи удовлетворителенъ край за тоя въпросъ.

Нъ, увы! ако и да прѣдстои величайша нужда и крайна необходимость за приѣманіето на единъ отъ двата проекта, Патріархътъ и неговыйтъ светый Синодъ отхвърлиха рѣшително и двата казанныя проекта, като: противоканоническы, противовѣроисповѣдны, противодогматическы и противоевангелскы.

Ные отъ своя стърна по свѣстѣта си и заедно съ сичкытъ, народъ, като прїехме съ радость рѣшеніето на Честното ни правителство (именно първыйтъ проектъ) и като бѣхме свидѣтели на на-